

KALENDÁŘ AKCÍ

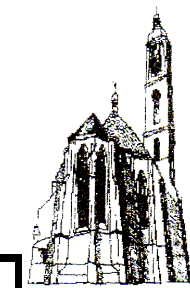
Ne	26.09.	Pobožnost u kapličky v Holšínách (15.00)
Ne	26.09.	Svatováclavský koncert (16.00 – kostel sv. Jakuba)
Út	28.09.	Poutní mše sv. v Malešově (8.00)
Út	28.09.	Slavnostní mše sv. (18.00 – kostel sv. Jakuba)
	1. – 3. 10.	Víkend pro děti z 3. – 5. tříd na faře v Uhlířských Janovicích
So	02.10.	Mše sv. v Gruntě (17.00)
Út	05.10.	Přednáška prof. Jiřího Kuthana: Kutnohorské kostely v době jagellonské (18.00 – Hrádek - České muzeum stříbra)
St	06.10.	Biblická hodina (19.00 - gymnázium)
So	09.10.	Mše sv. a představení lidových misí (17.00 – kostel sv. Jakuba)
Ne	10.10.	Výročí posvěcení chrámu sv. Barbory - misijní kázání (9.00)
Út	12.10.	Modlitba matek (17.00 – klášterní kostel)
St	13.10.	Setkání seniorů (16.00 – Arciděkanství)
Čt	14.10.	Adorace za obnovu farnosti (20.00 – kostel sv. Jakuba)
So	16.10.	Koncert čáslavské scholy (18.00 – kostel sv. Jakuba)
Ne	17.10.	Výročí posvěcení kostela sv. Jakuba celebruje Mons. Josef Socha (9.00)
Ne	17.10.	Celodenní adorace (10.00 – 17.00 – kostel sv. Jakuba)
St	20.10.	Biblická hodina (19.00 - gymnázium)
Ne	24.10.	Sbírka na misie
Ne	31.10.	Mše sv. v Klukách (16.30)
Po	01.11.	Slavnost všech svatých (17.00 – kostel Všetech svatých)
Út	02.11.	Památka na všechny věrné zemřelé (17.00 – kostel Všetech svatých)
St	03.11.	Biblická hodina (19.00 na církevním gymnáziu)
Pá	05.–14.11.	Lidové misie
Ne	07.11.	Mše sv. v Chlístovicích (9.30)
Ne	21.11.	Sbírka na pojištění objektů v diecézi
DO KALENDÁŘE		
Ne	04.12.	Oslava svátku sv. Barbory - zakončení výročí 600 let farnosti u Sv. Jakuba

Vydáno: 26. 09. 2010 pro vnitřní potřebu farností Kutná Hora, Bykán a Třebonín.
Kontakt: Římskokatolická farnost—arciděkanství Kutná Hora, Jakubská 1,
Kutná Hora, 284 01, Telefon: 327 512 115, www.khfarnost.cz

P. Jan Uhlíř, tel.: 777 339 233, e-mail: januhlir@centrum.cz

Zpravodaj

FARNOSTÍ KUTNÁ HORA, BYKÁŇ A TŘEBONÍN

5/2010
září

Milí farníci,

v tomto čísle zpravodaje naleznete nejen ohlednutí za prázdninovými akcemi, ale budete se moci seznámit i s některými řeholními řády, které v naší farnosti během šesti set let působily. Do tématu čísla zapadá i informace o lidových misiích a rozhovor s jedním z otců vincentinů. Rok zaměřený na farnost sv. Jakuba totiž neskončil oslavou patrona, ale pouze se přesunul do druhé poloviny. Cílem výročí je oživení naší víry a života společenství, a k tomu mají přispět i listopadové lidové misie.

Lidé se ptají, co od nich očekávám. Osobně jsem nic podobného ještě nezažil, ale věřím, že to může být opravdu čas milosti. Každý, kdo si udělá čas, upřímně otevře své srdce Pánu a nebude mu předem radit, co má s jeho životem udělat, neodejde jistě s prázdnou. Jistotu, že farnost lidové misie potřebuje, mi dává vědomí, že nápad vzešel od farníků v pastorační radě a že se za to už delší dobu společně modlíme. Touha po Božích darech totiž roste s modlitbou. Proto bych vás chtěl v následujícím měsíci vyzvat k pravidelné osobní modlitbě za lidové misie a obnovu farnosti. Můžete k tomu použít i modlitbu, kterou se modlíme v kostele a kterou naleznete i v tomto zpravodaji. Stále platí slova Pána Ježíše: „Kdo prosí, dostává, kdo hledá, nalézá, kdo thluče, tomu bude otevřeno.“ (Lk 11,9)

Na závěr bych rád ještě jednou poděkoval všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podíleli na vydařených oslavách sv. Jakuba. Děkuji také mládeži a rodičům za organizaci mnohých prázdninových akcí pro děti. Potěšen jsem byl i pracovitostí a nadšením mladých brigádníků, kteří uklízeli na arciděkanství nebo zabezpečovali prohlídku kostela sv. Jakuba. Především však patří dík vám všem, kterým už dlouhá léta není lhostejný život farnosti a podle možností ho oživujete svojí vírou, modlitbou či nezištnou službou.

S vděčností žehná P. Jan Uhlíř

PŘEDSTAVENÍ LIDOVÝCH MISÍ

V sobotu 9. října naši farnost znovu navštíví bratři vincentini, naposledy před samotným zahájením lidových misí. V 17 hodin budeme s P. Lubomírem Konfederákem slavít mši svatou v kostele sv. Jakuba, na ni pak naváže představení samotných misí. Budou promítnuty fotografie z lidových misí v jiných farnostech a ke slovu se dostanou i vaše dotazy. P. Konfederák bude také sloužit nedělní mši svatou k výročí posvěcení chrámu sv. Barbory.

P. Jan Uhlíř

ZMĚNY BOHOSLUŽEB

Vzhledem k odchodu kaplana P. Pavla Jägera do Nového Města nad Metují bylo nutné upravit pořad bohoslužeb ve farnostech. Na základě několika debat nejen v rámci Pastorační rady farnosti bude od října nedělní mše sv. v 7.00 v chrámu sv. Barbory pouze první neděle v měsíci. Ostatní kutnohorské bohoslužby zůstávají beze změny (9.00 u sv. Jakuba a v 18.00 u Matky Boží). Dále bude mše sv. v 8.00 hodin každou 1. a 3. neděli v měsíci v Křeseticích a každou 2. a 4. neděli na Bykání. V Malešově bude mše sv. v 8.00 pouze v případě 5. neděle v měsíci. V Gruntě bude mše sv. s nedělní platností vždy první sobotu v měsíci v 17.00 hodin. V Třeboníně zůstává nedělní mše sv. v 10.30 hodin.

Uvědomuji si, že není příjemné měnit zaběhnutý pořádek či rušit mše sv., ale věřím, že změny vzhledem k nové situaci pochopíte. Zároveň bych rád na tomto místě poděkoval Mons. Tajchlovi a P. Maříkovi, kteří i přes svůj věk ochotně a obětavě ve farnosti pomáhají a jsou nejen mně velkou oporou.

P. Jan Uhlíř

MOŽNOST RANNÍ MODLITBY V KOSTELE SV. JAKUBA

Od října bude každou středu, čtvrtek a pátek od 7.00 do 7.30 hodin otevřen kostel sv. Jakuba. V 7.15 se můžete připojit i ke společné modlitbě ranních chval. Je pochopitelné, že účast na této modlitbě nebude vzhledem k denní době příliš vysoká, ale protože v tuto dobu bývá kostel stejně otevřen, je škoda, abyste o tom nevěděli a třeba příležitostně se cestou do práce před svatostánkem nezastavili.

P. Jan Uhlíř

PRAVIDELNÉ AKCE MLÁDEŽE

Společenství mládeže se od 24. září schází každých čtrnáct dní na páteční mši svaté (v 18 hodin u sv. Jakuba). Po mši se „společně“ přesouvá do prostor církevního gymnázia. Do devíti hodin je vždy připraven program pro mládež druhého stupně ZŠ (nebo primy až kvarty gymnázia); vedou jej Markéta Šimková, Lucka Teplá a P. Jan Uhlíř. Starší mládež má pod palcem Míša Uttendorfská a P. Pavel Tobek, jejich program pravidelně končí kolem desáté hodiny večer. Nový školní rok je ideální příležitostí pro všechny, kdo do „společně“ zatím nechodili, ale rádi by se přidali. Určitě přij(e)ďte!

Concordia a Sluneční kmen, družiny děvčat a chlapců starších šesti let, se od 25. září opět schází na faře v Sedlci. Interval schůzek je rovněž dvoutýdenní; začínáme vždy v sobotu v 9 a končíme ve 12 hodin. Očekávání jsou nejen ostřílení indiáni, ale i nové, klidně bledé tváře ;-). Nebojte se a přijďte!

Katka Telecká

je do cizích zemí, aby hlásali evangelium i jiným národům a také vedli lidové misie.

Jak jste se dostal k této spiritualitě vy sám?

Ještě jako středoškolský student jsem patřil do Sdružení mariánské mládeže. Jedním z jeho závazků je jít jednou za rok na duchovní cvičení. Během nich jsem poznal vincentiny. Osloven příkladem kněží a také spiritualitou sv. Vincenta jsem změnil své rozhodnutí být diecézním knězem a stal jsem se vincentinem.

Při slově misie si řada lidí představí tak trochu dobrodružné působení misionářů v zemích třetího světa. Lidové misie, na které se kutnohorská farnost právě připravuje, však vypadají docela jinak. Můžete popsat jejich typický průběh? Co přesně si máme pod tímto názvem představit?

Naše lidové misie se od misí, které se vedou v zemích třetího světa, v podstatě odlišují v tom, že lidové jsou zaměřeny na katolíky, kteří již Krista znají a praktikují naši víru. A různá setkání s dětmi, mládeží, manžely, seniory i místním farářem tuto naši víru posilují a prohlubují. V základech lidových misí stojí také slavení mší svatých a návštěvy nemocných.

Mohl byste vysvětlit některé jednotlivosti, které jsou s lidovými misemi spojeny? Například misijní kázání a katecheze, generální svatou zповěď nebo misijní kříž?

Misijní kázání se nijak neliší od nedělních promluv. Možná jen v tom, že jsou trochu delší. Podobně jako kázání, i katecheze jsou zaměřeny na základy víry, jsou promluvami na téma Bůh Otec, Bůh Syn, Bůh Duch Svätý, Církev, Smíření, Láska atd.

Generální svatou zповěď se rozumí zповěď celého života. Doporučuje se

v nějakých výjimečných okamžicích života (přijetí svátosti manželství, kněžské svěcení apod.) i v rámci lidových misí. Je možné, že člověk má nějaký ten hřích, který se stydí vyznat před svým knězem, nebo na který zapomněl. Lidové misie nazýváme také časem milosti, a to se projevuje i tím, že tento čas mnoho lidí využije k tomu, aby po letech přistoupili ke svátosti smíření a tím dali dohromady svůj život.

Misijní kříž je jednak viditelnou památkou na lidové misie, ale také nám připomíná Boží lásku, která byla lidmi přibita na dřevo. S misijním křížem jsou spojeny odpustky, které jsou plnomocné na svátek Povýšení sv. Kříže a v den výročí ukončení misí. Částečné odpustky člověk získá pokaždé, když zbožně uctí tento kříž.

Proč jsou podle vás lidové misie pro naši farnost důležité? Co od nich můžeme očekávat jako farní společenství a co jako jednotliví farníci?

Náš život bych přirovnal k autu. K tomu, aby dobře fungovalo, je do auta zapotřebí nalít benzín, zkontrolovat olej atd. I my ve svém životě doléváme pomyslný benzín, pokaždé když přicházíme do kostela, když se modlíme, přistupujeme ke svátostem, děláme dobré skutky. Ale tak jako auto potřebuje kromě pravidelné údržby i občasný servis, i my potřebujeme něco výjimečného, a tím jsou lidové misie. Potřebujeme se na chvíli zastavit, popřemýšlet nad směřováním svého života, přehodnotit své hodnoty, utužit svůj vztah k rodině, ke svému farnímu společenství, k Bohu.

Děkuji za rozhovor

Katka Telecká

Kromě P. Lubomíra Konfederáka se během lidových misí setkáte také s P. Stanislavem Bindasem CM (*1974).

odpočinku Charity.

Podle záznamů v řádové kronice byl život a práce sester během druhé světové války a v poválečném období silně poznamenán jejich nuceným vystěhováním z vlastních objektů do bývalé noclehárny, která fungovala nejspíš na stejném místě jako ta současná – na náměstí Národního odboje. Již v prvních letech války se dokonce mělo uvažovat o zrušení kutnohorského domu a odchodu sester do jiných měst. Skutečný odchod však přišel s příchodem komunismu v padesátých letech.

V dnešní době zatím nedokážeme lépe zmapovat působení této kongregace v našem městě. Dochoval se nám pouze portrétový obraz prof. Jana N. Jindry z jídelny sester a asi tři fotografie v řádové kronice. Nevíme mnoho ani o samotných sestřích. Těmi posledními zde byly sr. Milada Horáčková, sr. Ctislava Kaufmanová a sr. Akvila Křivohlávková (†2004), která zemřela jako poslední z kutnohorských pamětnic v požehnaném věku 90 let.

P. Pavel Jäger

Aby byla naše mozaika působení řeholních řádů a kongregací v Kutné Hoře úplná, musíme alespoň zmínit další dvě komunity, které se zde věnovaly převážně péči o potřebné. V kutnohorské nemocnici působilo v letech 1928 - 1959 asi 25 řeholnic kongregace sv. Karla Boromejského. Kromě toho zde několik členek kongregace Nejsvětější Svátosti provozovalo v letech 1942-1980 Ústav pro přestárlé.

A ačkoli jejich působení vycházelo ze sousední farnosti Sedlec, nesmíme zapomenout ani na řád cisterciáků, kteří až do zrušení kláštera v roce 1784 významně ovlivňovali život Kutné Hory. Hmatatelným dědictvím jejich působení, katedrálou Nanebevzetí Panny Marie a sv. Jana Křtitele, se zabývá příloha zářijového Zpravodaje 2009 a také stále ještě žhavá novinka, kterou vydala farnost Sedlec pod názvem Splendissima Basilica.

ROZHOVOR—P. ĽUBOMÍR KONFEDERÁK CM

Výročí 600 let farnosti u Sv. Jakuba by mělo být chápáno především jako výzva k obnově duchovního života našeho společenství. Jednou z hlavních příležitostí nám k tomu budou lidové misie, jejichž příprava právě vrcholí. O rozhovor jsme požádali jednoho z vincentinů, kteří tyto misie v naší farnosti povedou, **P. Ľubomíra Konfederáka CM (*1981).**

Mohl byste stručně přiblížit postavu zakladatele vincentinů, sv. Vincenta de Paul, a vysvětlit poslání vašeho řádu?

Sv. Vincent de Paul (1581-1660) byl francouzský kněz, který ve své době viděl bídu lidí nejen materiální, ale - a to hlavně - tu duchovní. Viděl, jak sa-

motní kněží neznají například modlitbu rozhřešení. Proto se jednak snažil o odstranění materiální chudoby a také organizoval spolky křesťanské lásky, sestry vincentky i Misijní společnost. Kněze - vincentiny - kromě toho posílá, aby vedli duchovní cvičení pro budoucí kněze (tehdy ještě nebyly semináře), posílá

PODĚKOVÁNÍ PRŮVODCŮM

Už dlouhá léta jsme zvyklí potkávat v chrámu sv. Barbory průvodce a bereme to jako samozřejmost. Jejich starostí je postarat se o turisty, kteří sem přicházejí. Kromě této každodenní služby si možná i uvědomujeme, že jsou to právě oni, kteří připravují a zdobí chrám pro svatební obřady, slavnost Božího Těla nebo vánoční svátky. Protože jsme kvůli organizačním změnám museli od září třem průvodcům zkrátit pracovní úvazek, rozhodli se k 30. 10. 2010 rozvázat pracovní poměr. Rád bych proto panu Martinovi Vosáhlovi, Janu Bohdanovi a Zdeňkovi Bořilovi za jejich práci poděkoval. Víím, že mají chrám sv. Barbory rádi a věřím, že se do tohoto nádherného prostoru budou vždy rádi vracet. Můj dík za službu ve svatobarborské katedrále patří pochopitelně i dlouholetému průvodci Martinu Bořilovi. Jeho činnost zde však nekončí a budeme se s ním moci i nadále setkávat.

P. Jan Uhlíř

HLEDÁ SE VEDOUcí FARNÍ PRŮVODCOVSKÉ SLUŽBY

Vzhledem k různým personálním změnám ve farnosti a především vzhledem k jejím specifickým potřebám bylo na ekonomické radě farnosti rozhodnuto, že bude zřízeno nové pracovní místo vedoucího farní průvodcovské služby. Vedoucí by měl zajišťovat veškeré záležitosti související s turistickým ruchem v naší farnosti. Jeho práce by neměla mít „pouze“ ekonomický a organizační rozměr, ale měla by se zaměřit i na pastorační rovinu.

Bližší informace vám podá ekonomka farnosti, ing. Ludmila Nováková (telefon: 728 677 260, e-mail: ludmila.novakova@khfarnost.cz).

P. Jan Uhlíř

ÚŘEDNÍ HODINY

Ve snaze zlepšit organizaci práce jsem se rozhodl upravit úřední hodiny na arciděkanství. Pokud mi to moje pastorační povinnosti dovolí, budu vám k dispozici v kanceláři arciděkanství vždy ve středu od 8.00 do 9.00 a od 16.00 do 17.30 a ve čtvrtek od 9.00 do 10.00. Kromě pondělí, kdy mám volný den, je možno si se mnou kdykoliv telefonicky domluvit schůzku (777 339 233). Každý den kromě úterý bude na arciděkanství přítomna paní ing. Nováková nebo Katka Telecká.

P. Jan Uhlíř

NÁRODNÍ POUŤ DO ŘÍMA

Na dny 9. – 11. listopadu vyhlásili biskupové Čech, Moravy a Slezska národní pouť do Říma. Poutě je chápána jako výraz poděkování Svatému otci za návštěvu naší republiky v září 2009. Její náplní budou kromě generální audience u Svatého otce také společné mše svaté a další program s našimi biskupy. Pokud máte zájem se k pouti připojit, hlase se u P. Pavla Dokládala (e-mail: poutnik@diecezechk.cz, telefon: 461 543 164). Cena 4.990 Kč zahrnuje cestu autobusem, pojištění, průvodce a ubytování se snídaněmi.

PŘED VOLBAMI

Vážení a milí farníci kutnohorské i ostatních farností, blíží se volby, a to jednak komunální v každé naší obci, a také v kutnohorském senátním obvodu do Senátu Parlamentu České republiky.

Do zastupitelstva Kutné Hory kandidují také někteří naši farníci. Jsou to lidé, kterým nejsou lhostejné věci veřejné a chtějí občanům nabídnout službu ve formě práce v zastupitelstvu. Věříme, že nám všem záleží na tom, aby se Kutná Hora stala přívětivým městem, kde se bude dobře žít všem generacím. Pokud chceme, aby na radnici měla slovo také politika, která prosazuje konzervativní a křesťanské hodnoty, pak určitě máme z čeho vybírat.

Také volby do senátu jsou důležité. V letoším roce máme možnost svojí volbou přispět k tomu, aby v senátu zasedla žena, Michaela Šojdřová, která má zkušenosti s parlamentní politikou a vyznává hodnoty nám všem jistě blízké, jakými jsou úcta k životu nebo podpora rodiny. Dlouhá léta pracovala v poslanecké sněmovně ve výboru pro školství. V průběhu předvolební kampaně se paní Šojdřová představí obyvatelům našeho senátního obvodu a také vy budete mít možnost se s ní setkat.

Na závěr si dovoluji ocitovat část článku českého katolického pedagoga a publicisty Jiřího Zajíce: „Je velmi snadné nadávat na politiku a politiky. Politiku odsoudit jako „špinavost“ a politiky bez rozdílu označit za bandu zkorumpovaných lotrů. A myslet si, že se „jim“ člověk nejlépe pomstí, když je bude co nejvíc ignorovat – včetně toho, že nebude chodit k volbám. Takový postoj je ovšem v prvé řadě nekřesťanský. Dokument plenárního sněmu *Život a poslání křesťanů v církvi a ve světě* to říká jasně: „Musí být zřejmé, že nezáměřím o věci veřejné – tedy o politiku – je hlubokým proviněním proti lásce k bližnímu i proti sobě samotnému. Vždyť všechny důležité otázky dneška se podstatně rozhodují také v rovině politické. Ignorací této skutečnosti se přímo podílíme na tom, že právní, společenské i mravní prostředí v naší zemi je nepříznivé těm hodnotám, ke kterým se jako křesťané hlásíme. I tam, kde se volba zdá být obtížná, je vždy možno se rozhodnout podle principu „volit menší zlo“, přičemž rezignace a dezerce z politického života je zpravidla zlem větším.“

Z. a J. Hlavinkovi

PASTORAČNÍ RADA FARNOSTI

2. září 2010 proběhlo další jednání pastorační rady farnosti. Odsouhlasilo se podání žádosti na biskupství o zaměstnání ing. Telecké jako pastorační asistentky, která se stará o opravu většiny objektů ve farnosti. Dále byly projednány aktivity, které doposud zajišťoval P. Pavel Jäger: pro vedení mladšího společenství mládeže, provoz webových stránek a přípravu Zpravodaje byly určeny zodpovědné osoby; hodiny katechismu budou zrušeny.

dění ve městě. Spolu se svými žákyněmi a chovankami se účastnily místních oslav a zároveň pořádaly vlastní slavnosti pro veřejnost. Kolem kláštera se začaly organizovat nejrůznější, nejčastěji charitativní spolky, ve kterých se obvykle realizovaly dámy z vyšších kruhů. Zabývaly se většinou péčí o chudé žákyně. Jako příklad můžeme uvést tzv. polévkový ústav, který fungoval na konci 19. století.

Důležitou postavou voršilského kláštera první poloviny 20. století byla sr. Ludmila Petránková. Její zásluhou se v roce 1926 Kutná Hora jakožto první z českých klášterů připojila k Římské unii řádu sv. Voršily. Později, když vznikla Českomoravská provincie Římské unie, stala se sr. Ludmila její představenou.

Druhá světová válka činnost kláštera přerušila. Prostory byly postupně zabírány říšskoněmeckým vojskem, roku 1942 zde školy zanikly úplně. Po válce byla výuka nakrátko obnovena, ale s nástupem komunistického režimu byl klášter úplně zrušen a voršilky byly internovány v Broumově. Dlouhou dobu pracovaly spolu s příslušnicemi ostatních řeholí v zemědělství a textilním průmyslu, dokud jim v roce 1966 nebylo dovoleno pečovat o pacienty v psychiatrických léčebnách a ústavech sociální péče. Do Kutné Hory se sestry voršilky vrátily až po roce 1989. Do kláštera, který se rádu podařilo získat v restituci zpět, se od roku 1993 začal postupně vracet školní život. Církevní gymnázium sv. Voršily, které navazuje na dlouholetou tradici voršilského školství v Kutné Hoře, se do budovy kláštera kompletně přestěhovalo v roce 2006.

Katka Telecká

Vzpomínku sr. Terezity Kropáčkové na rok 1950 a nucený odchod sester voršilek z Kutné Hory najdete v červnovém vydání časopisu *Krásné město* (2/2010).

PŮSOBENÍ ŠEDÝCH SESTER V KUTNÉ HOŘE

Bouřlivé období průmyslové revoluce v 19. století nastolilo mnoho sociálních otázek. Situace dělníků v továrnách, jejich chudých rodin ve městech i na venkově, změny celospolečenských řádů, to vše nutně volalo po konkrétních řešeních. Právě tato doba stojí v pozadí rozmachu ženských kongregací, které viděly své charisma v činné službě, zejména ve školství a zdravotnictví. Snad proto se v Praze v roce 1856 rozhodly tři ženy žít zasvěceným životem v duchu sv. Františka, navštěvovat nemocné v jejich domovech a ošetřovat je. Podle hábitu se jim lidově začalo říkat *šedé sestry*.

Příběh těchto sester v Kutné Hoře je poměrně krátký. Je úzce spjat s kutnohorským rodákem, prof. Janem Nepomuckým Jindrou (1863–1930), o kterém je už krátce napsáno v květnovém Zpravodaji (3/2010). Tento pedagog a oblíbený kazatel se s kongregací mohl seznámit v Hradci Králové, kde učil na bohosloveckém učilišti. Když zemřel, ve své závěti odkázal veškerý svůj majetek šedým sestrám pod podmínkou, že se budou v Kutné Hoře věnovat domácímu ošetřování nemocných. V nabytém domě pak zřídil lůžka pro chudé, kteří se nemohou léčit v nemocnici. Naše město sestrám nebylo jistě zcela neznámé, už desítky let před tím působily v Čáslavi. Těsně před válkou přišly i do kolínské nemocnice.

Od smrti prof. Jindry uplynulo asi dva a půl roku, než přišlo prvních sedm sester do nově otevřené filiálky do *Jindrova domu* v blízkosti kostela sv. Bartoloměje v Kutné Hoře. Požehnán byl během liturgické slavnosti v neděli 23. října 1932. Dům byl později adaptován a rozšířen. O vlastním pečovatelském působení šedých sester mnoho nevíme. Zřejmě z vděčnosti jim v roce 1938 odkázal Bohumil Mařáček svůj dům č. p. 159 v Kollárově ulici. Ve městě sestry pracovaly pod hlavičkou *Domov*

V souvislosti s morovými ranami je třeba připomenout i Františka Bauguta, dalšího jezuitu, který je autorem kutnohorského morového sloupu. Baugut v Kutné Hoře zanechal své stopy také v podobě řady soch lemujících cestu před samotnou jezuitskou kolejí.

Dalším významným jezuitským umělcem byl Ignác Viktorin Raab, který v Kutné Hoře rovněž krátce působil. Zejména jeho žáci zde vytvořili řadu obrazů, z nichž některé visí v kostele sv. Jakuba

Ze známých osobností v dějinách řádu se patří zmínit také P. Jana Kořínka, který kromě vynikajících kazatelských schopností proslul svými česky psanými Paměťmi kutnohorskými, a P. Jiřího Plachého, který jako legenda obrany Prahy před Švédskými vojsky v Kutné Hoře dožil poslední léta svého života.

Jezuité v Kutné Hoře přestali působit v roce 1773, kdy byl řád papežem Klementem XV. na nátlak evropských panovníků zrušen.

*Martin Bartoš
redakčně upraveno*

PŮSOBNÍ ŘÁDU SV. VORŠILKY V KUTNÉ HOŘE

Do Čech přišly sestry voršilky v roce 1655 z belgického Lutychu. Jako první byl založen klášter v Praze, při němž fungoval mimo jiné dívčí penzionát. Jeho chovankami byly od roku 1704 hraběnky Maxmiliana a Eleonora Trautmannsdorf-Weinsberg. Tyto dámy byly s péčí sester voršilek natolik spokojeny, že se rozhodly poskytnout finance k založení dalšího českého kláštera. Pro tento účel si vybraly právě Kutnou Horu. V roce 1712 sem díky jejich iniciativě přišlo prvních pět sester. Zdejšími obyvateli byly přijaty s nadšením, které však postupně opadalo, zejména v souvislosti s vyjednáváním o místě pro stavbu nového kláštera. Zpočátku komunita sester sídlila v soukromém domě čp. 585 v Libušině ulici, teprve roku 1725 se představené Anně Aloisii Klusákové podařilo vyjednat stavbu kláštera v blízkosti městských hradeb. Stavbou byl pověřen Kilián Ignác Dienzenhofer, jehož monumentální plány byly dokončeny jen z poloviny. V roce 1743 byla budova kláštera uvedena do provozu.

V Kutné Hoře se voršilské školství velmi rychle setkal se značným ohlasem a zdejší vnější škola měla od počátku velké množství žaček. Vyučovaly se zde předměty klasického trivium, tedy čtení, psaní a počítání, dále náboženství a ruční práce. Bohatě a většinou urozené chovanky vnitřní školy, která byla založena téměř současně s vnější, byly navíc vyučovány zeměpisu, dějepisu, němčině, francouzštině, hudbě a „jemným“ ručním pracím. Roku 1826 byla zásluhou pozdějšího kutnohorského arciděkana P. Josefa Herzana, zmíněného i v květnovém vydání Zpravodaje, založena obecná škola. Důležitým momentem byl také rok 1892. Tehdy voršilky otevřely měšťanskou školu, ve které se vyučovalo česky, což nemělo ve své době na katolických školách obdoby. Roku 1869 byla v Kutné Hoře založena vyšší dívčí škola, později obohacena o pokračovací kurz, který se stal impulsem ke zřízení Ústavu pro vzdělávání učitelek (1891). První maturantky jej opustily v roce 1894. Konec 19. století byl pro voršilské školství, stejně jako pro život řady dalších ženských řádů a kongregací, obdobím velkého rozmachu. Kutnohorské školy v té době navštěvovalo více než 500 žákyň, představenou zdejšího kláštera byla v té době významná osobnost sr. Jakobíny Rejholcové. Za jejího působení byl u kláštera postaven kostel Nejsvětějšího Srdce Páně (dokončen 1901 podle projektu Bedřicha Ohmanna).

Kutnohorské sestry se od 19. století začaly významně zapojovat do veřejného

Hlavním bodem jednání byla příprava lidových misí a rozdělení dílčích úkolů k jejich zajištění. V důsledku odchodu kaplana z farnosti bylo dále nutné projednat změny bohoslužeb. Diskutovalo se o zrušení ranní mše sv. u Barbory, eventuálně večerní mše sv. u Matky Boží. Vzhledem k možnosti zásoku v bykářské farnosti (P. Tajchl) farní rada souhlasila se zrušením ranní bohoslužby. Definitivní řešení bylo necháno na P. Uhlířovi. V době adventní a postní budou v chrámu sv. Barbory mše pravidelně ve středu. Od 1. října bude každou středu, čtvrtek a pátek ráno kostel sv. Jakuba otevřen ke společným modlitbám ranních chval. Každý pátek se budeme při večerní mši sv. společně modlit nešpory.

Dále proběhla diskuse o programu Oslavy sv. Jakuba. Ten byl vyhodnocen jako přínosný jak pro farnost, tak pro veřejnost. Byl schválen návrh uspořádat příští rok podobnou, avšak pouze jednodenní akci, a to v neděli nejbližší svátku sv. Jakuba, který v roce 2011 připadá na všední den. Prázdninové zpřístupnění kostela sv. Jakuba turistům se zhodnotilo jako přínosné. Díky přítomnosti průvodců a spíše menším skupinkám návštěvníků se během prohlídek podařilo zachovat důstojnou atmosféru. Prohlídky tak měly jistý evangelizační dosah a pro návštěvníky byly obohacujícím. Na základě této zkušenosti bylo odsouhlaseno otevření kostela sv. Jakuba k prohlídkám od června do srpna 2011.

Zapsala Monika Trdličková

„LIDÉ DOBRÍ, PŘÁTELÉ,“

Jednou z nejmimořádnějších součástí programu Oslavy sv. Jakuba v letošním červenci byla bezpochyby návštěva P. Prof. Petra Piňhy. V tomto vydání Zpravodaje máme možnost připomenout si alespoň výňatek z jeho kázání, které pronesl v kostele sv. Jakuba během slavnostní mše svaté v neděli 25. července.

[...]

Synové rybáře Zebedea uposlechli Kristova vyzvání, zanechali všeho, opustili svého otce a následovali ho. Starší Jakub byl vedle Petra nejhorlivějším z apoštolů, mladší Jan byl nejvnímavějším z Kristových posluchačů. I on byl bouřlivým stoupencem Kristova učení a spolu byli nazýváni synové hromu, boanerges. V epizodě Matoušova evangelia se nám ukazuje, jak podlelehli všeobecné chybě. Souhlasili jistě s prosbou své matky a Kristus jim říká se svou obvyklou jemností a taktem, že plácají nesmysly: nevíte, oč prosíte, nevíte, co říkáte. Všichni tehdy měli za to, že Kristus provede politický převrat, zároveň byl obviňován z porušování Mojžíšova zákona. Jako pozemského krále ho vidí zástupy, které se za ním táhnou, velerada, Pilát a také apoštolové. Matka Zebedeovců žádá odměnu za horlivost svých synů. Kristus však není po-

zemským králem, je králem jiného království a Pilátovi v rozhodujícím okamžiku svého procesu řekne, že je králem, ale jinak. Pilát ho sice z politických důvodů odsoudí, ale uzná, že králem opravdu je.

Království, které Kristus hlásá a do kterého nás zve, je království Boží. Co je na Božím království tak jiné? Jiná jsou jeho pravidla. Např. to, že chce-li v něm někdo vyniknout, musí druhým sloužit a ne vládnout, musí pracovat a ne si dát posluhovat. O Božím království víme řadu dalších věcí, např. to, že *Boží království není jídlo a pití, ale spravedlnost a pokoj*. Je to království postavené na duchovních hodnotách, ne na materiálních skutečnostech. Jeho podstatou je proto sdílení, podíl na takových nedělitelných hodnotách, jako je dobro, mír, svoboda nebo důstojnost. Tím se ovšem na hony vzdaluje pozemským královstvím, kde jde o hmotné věci, které je možné dělit, vlastnit, krást, o které je možno se hádat a servat, protože – když je má jeden, nemůže je mít druhý.

O tomto království dále víme, že je jako kvas, který prostoupí celým těstem, a jakoby tu mrtvě těžkou hmotu oživilo a produševnilo. Jindy o něm Kristus mluvil jako o hořčičném zrnu, které je nejmenší ze semínek, ale má v sobě takovou potenci, že vyroste ve strom, kde mohou hnízdit ptáci. Ale nejdůležitější je, že o Božím království víme, že je v nás. V našich srdcích. Kristus nás do svého království pozval. My jsme do něho vstoupili křtem a měli bychom si být vědomi, co sebou toto naše občanství Božího království přináší. Předně nás to zavazuje jednat a chovat se podle Božích zákonů. Když na Tři krále nadepisujeme na své dveře ono +K+M+B, označujeme tím všem, že u nás platí Kristovy zákony – že se máme rádi, dělíme se, pomáháme si, s láskou vítáme hosty atd. Je to pravda? Vždycky? Úplně? Zavazuje nás to vydávat svědectví, být ve světě, který žije podle jiných pravidel, stále poctivými, pravdomluvnými, věrnými, spolehlivými atd. Bude-li nás dost, nebudeme jen ustrašeně zavřeni doma, ale prokvasíme celé těsto společnosti. Nebojte se, že je Vás/nás málo. Vždy si vzpomeňte na hořčičné semínko. Ale hlavně se nebojte těch, kteří řeknou, že jste hloupí, že takhle se to dneska nedělá, že je jiná doba, anebo na Vás budou nevrážit. Nestyďte se být poctiví a čestní, neomlouvajte se, že nelžete a nekradete.

Uvažte ještě také toto. Slavíme výročí farnosti a potažmo zdejšího kostela. Farnost trvá a kostel stojí šest století. Co všechno tudy za tu dobu přešlo! Vzpomeňme si, co se tak dělo před oněmi šesti sty lety. V roce 1410 vše v našem království rychle špelo k tragickému vyústění krize hospodářské i mravní. Schylovalo se k dvaceti letům nelitostné, nábožensky motivované občanské války, při níž vzal za své vrchol evropské gotiky – ze zbytků žijeme dodnes.

Před čtyřmi sty lety byl Rudolfem podepsán jeho majestát, který měl zklidnit situaci, ale spíše ji vyhrotil a jako po lavině sjely Čechy do třicetileté války a byly dokonce obviněny, že ji způsobil.

Před dvěma sty lety tudy sem a tam táhly desetitisíce vojáků odvedených od svých pluhů, žen a dětí, aby zarážila a rozpadla se nadutost Napoleona.

Před sto lety přicházely zprávy z balkánských válek, které zažehly doutnák výbuchu 1. světové války.

Je namístě děkovat, že po tolika vlnách zla stojíme zde svobodní a v podstatě žijeme šťastně. Tolik zla, a kostel stojí nepohnutě, království Boží žije ve farnosti. Potřebuje však péči a ochranu. Větší a odhodlanější, protože i dnes stojíme na prahu obtížných dob a je naším úkolem zabránit tomu, aby se zlo opět na čas nedostalo ke

Do nebe jde dominikán, františkán a jezuita. Dominikán zaklepe na nebeskou bránu: "Buch, buch, buch." Svatý Petr otevře a omlouvá se: "Promiň, bratře, trochu počkej, za chvíli k nám přijde Svatý otec. Měj chvíli strpení!" Přichází františkán. Dominikán mu vyloží svůj příběh, ale on přesto zkusí zaklepat: "Buch, buch." Sv. Petr otevře a říká: "Promiň, bratře, teď chvíli počkej, každou chvíli by k nám měl přijít Svatý otec." K nebeské bráně dorazí jezuita. Řeholníci mu vysvětlují, co se stalo. Jezuita se trochu zamyslí, sbalí františkána a dominikána do kufru a klepe na dveře: "Buch, buch, buch, buch!" Sv. Petr už trochu nervózně otvírá a chce se zase omluvit, ale jezuita ho předběhne: "Zavazadla Svatého otce!"

Jednou ze zvláštností jezuitského řádu (Tovaryšstva Ježíšova) je, že o něm existuje snad nejvíce vtípů, které se v drtivé většině týkají jejich duchapřítomnosti, kterou často prezentují jako vchytralost. Už samotný zakladatel řádu sv. Ignác prokázal důvtip, když řádu zajistil flexibilitu čtvrtým slibem – poslušností vůči papeži. Z toho vyplývající houževnatost se stala zdrojem jejich moci a jejich moc se pak stala jedním z důvodů jejich dočasného zrušení (1773 – 1814).

Všechny kutnohorské budovy, které se nám vybaví v souvislosti s jezuitským řádem, jsou z prvního období jeho působení. Do Kutné Hory byli jezuité oficiálně uvedeni 1. ledna roku 1626 v chrámu svatě Barbory, a to po vytrvalém úsilí mincmistra Viléma z Vřesovic, který o jejich zřízení v našem městě prosil jak u provinciála Tovaryšstva, tak u samotného císaře Ferdinanda II.

Je dobré připomenout, že právě Vilém z Vřesovic byl jakožto horlivý katolík nucen město opustit po stavovském povstání (1618) a po bitvě na Bílé hoře (1620) to byl on, kdo městu vyměřil vysokou pokutu. Část statků zkonfiskovaných při této příležitosti byla posléze svěřena právě jezuitskému řádu. Proto byly hned od začátku vztahy mezi řádem a převážně nekatolickým městem napjaté. V době postupující rekatolizace bylo úkolem jezuitů tuto bilanci změnit. Jejich postupy byly různé. Například roku 1671 provedli všeobecnou prohlídku, při které byly zabaveny nekatolické knihy. Jejich obsah byl upraven (začerněním nevyhovujících míst), případně byla celá kniha vyměněna za standardizovaný výtisk. Jezuité lidi nepálili ani nemučili, jak by si mohl někdo myslet. Jejich práce vesměs spočívala v domluvě, na kterou pak případně navázala státní moc žalářem či vyhnáním z vlasti.

Jezuité měli snahu být vidět, proto většinu svých rezidencí situovali na náměstí. U Kutné Hory tomu tak nebylo, a to ze zcela pochopitelného důvodu: jejich monumentální kolej by jen těžko dosáhla takové prestiže kdekoli jinde ve městě. Příčinou jednoho z konfliktů s městem byla právě situace, kdy jezuité nechali změnit střechu Svaté Barbory ze stanové na sedlovou, aby chrám zharmonizovali s budovou koleje. Pro měšťany to však znamenalo ztrátu části vlastní identity. Jejich protesty naopak rozhněvaly správce chrámu, kteří je chápali jako zásah do svých pravomocí. Stalo se tak, že jezuité nechali strhnout z portálu chrámu sv. Barbory znak města (s utrakvistickými motivy) a chtěli ho nahradit erbem se svým proslulým monogramem IHS. To už se však měšťané odvolali až k císaři, který nařídil jezuitům městský znak obnovit.

Velký respekt patří řádu za pomoc během morových ran, například v roce 1680, kdy v Kutné Hoře zemřel při službě nakaženým i jeden z největších barokních básníků, jezuita P. Bedřich Bridel.

PĚŠKY DO ŘÍMA

Jak asi mnozí z vás nevědí, druhý měsíc prázdnin byl pro některé nadšené duše po dlouhou dobu předmětem toužebného očekávání, napětí, nejistoty a mnohdy způsoboval třas v rukou i jindy suverénním jedincům.

Ptáte se, o čem to mluvím? Už dlouho jsme měli v plánu právě srpen zasvětit doufejme bohubilbě činnosti, a to pouti do města Říma. Naši motivací byla zejména touha navštívit místo údajného setkání sv. Petra s Ježíšem - kostel Quo Vadis, u nějž začíná antická stezka Via Appia. Tento záměr sice vypadá velmi jasně a zřetelně, nicméně není tak lehko proveditelný, jak by se mohlo zdát. Také jsme se dali zmást a nejspíš právě proto naše přípravy nebyly zrovna nejhrošlivější a nejvčasnější.

Přesto jsme 1. srpna v plném počtu - já, Láďa, Petr a Naďa seděli ve vlaku směr Salzburg plni elánu a očekávání. V tamějším Dómu jsme slavnostně započali naši pěší pouť a svěřili ji celou do rukou Božích. Poté jsme se plným tempem vydali směr Alpy. Čtvrtého dne po různých obtížích už přišel ten pravý horský terén, kde stoupání a klesání bylo místy téměř nad naše síly a chvilku jsme měli i strach.

Ráno toho dne jsme vystoupali až na pásmo kleče, kde jsme se po celodenním snažení vyšplhali až nad 2200 m. Foukal studený vítr a jídla nám moc nezbyvalo. Proto jsme k večeru začali zase sestupovat do údolí po příkrém úbočí s cestičkami spíš pro kamzíky než pro čtyři uchozené dvojnožce. Země jakoby se pořád vzdalovala a večer se blížil. Ale jako zázrakem tma padla až okamžik poté, co jsme opustili poslední kousek stezky nad zrádným srázem. Konečně venku z hor.

Ráno jsme znovu zhodnotili naše časové možnosti a rozhodli se, že pokud se chceme dostat do cíle, nezbytně musíme také trochu popojet. Měli jsme v plánu přejít hranice s Itálií a přes hlučné Udine, uvolněné Benátky přetékající turisty, kolem mozaik v Ravenně a Perugii s hájí staletých oliv dojít až do Říma. Částečně pěšky, částečně stopem jsme tedy po třech prашných týdnech plných slunce a rozpálené dlažby, ale i stínu pinií a velebného chladu chrámů, dosáhli vytouženého cíle.

Za tu dobu jsme si především a doslova ohmatali a okusili lidskou ochotu a důvěru. Ač jsme byli pro všechny úplně cizí, špinavá a pochybná individua, lidé nám znovu a znovu pomáhali, když jsme to nejvíc potřebovali. Jasně jsme tu pociťovali přímluvy z domova. Postupně jsme se naučili věřit budoucnosti a nikdy se nám nestalo, že bychom zůstali bez pomoci. A tak, plni vděčnosti, jsme naši pouť ukončili v tichém kostelíku Quo Vadis, odkud se Petr vydal do Říma. Pro nás to ale znamenalo návrat domů.

Téměř po měsíci na cestě, po měsíci beze spěchu a rutiny, po měsíci potu, špíny a únavy, po které ale tím líp chutná odpočinek a konečně dosažený cíl, jedeme domů.

Míša Uttendorfská

slovu. Zvedněme hlavu i hlas, opřeme se o Boha a držíme pohromadě. Vezměme štít víry, meč pravdy, přilbici zdravého rozumu. Nic se nám nemůže stát: *je-li Bůh s námi, kdo proti nám?*

TÁBOR SLUNEČNÍHO KMENE V HONEZOVICÍCH

Letošní tábor Slunečního kmene byl ve znamení mořeplavby, pokladů, pirátských bojů a obsazování pustého ostrova. Mezery mezi těmito jednotlivými etapami celotáborové hry vyplňoval, jako vždy, pobyt na louce u lesa.

Celých deset dnů mělo tradiční průběh. Po příjezdu na nádraží ve Stodu u Plzně, následném pochodu do tábořiště a vytouženém odpočinku, se začal stavět tábor - od stanů, kamen a ostatních k přežití potřebných věcí, přes stožár až po několikadenní stavění teepee. Na tom se podíleli převážně velcí chlapci, ti menší spolu s těmi nejmenšími mezitím hráli hry nebo se jen tak poflakovali po louce, po lese, váleli se, prali se, nožem opracovávali klacky či polena (převážně do tvaru špičky), sekali dříví, řezali dřevo, atd. atp., sečteno podtrženo vyplňovali prostor tábora, to vše pod dohledem některého z dospělých.

Po dostavění teepee byl denní režim a program celotáborové hry až do konce tábora bez větších změn - budíček, modlitba, rozvíčka, snídaně, nástup, dopolední program, oběd, siesta, odpolední program, večerní program, modlitba, večerka, čtení, spaní, hlídka. Samozřejmě též ranní a večerní hygiena. Každý den, nejčastěji večer, se mohl každý, kdo chtěl, jít vykoupat do docela vzdáleného, avšak pro tuto aktivitu perfektně vyhovujícího lomu. Poslední večer byl slavnostní táborák, kterému předcházela i odpovídající program. Každá soutěžící skupina, v celotáborovce se totiž soutěžilo ve třech skupinách, si připravila scénku a složila básně týkající se něčeho, co na táboře zažila. Táboráku se zúčastnili i majitelé námi osídlené louky, kteří se stali zároveň, spolu s náčelníky, porotou těchto výstupů.

Jak dlouho se tábor stavěl, tak rychle se boural. Plachta z teepee šla dolů už v předvečer odjezdu, zbytek tábora se složil až poslední den během dopoledne. Pak se šlo na nádraží a pak hurá domů. Celkově se tábor vydařil, celý týden nám pražilo sluníčko do stanů a myslím, že se všichni vrátili domů spokojeni.

Tonda Grenar

CHALOUPKA CONCORDIE

V neděli 8. srpna jsme se všechny vypravily na dlouhou cestu na Liberk. Představa desetikilometrové trasy od vlaku na faru nám tížila už tak dost těžké bāgly. Ale nakonec jsme přece jenom došly. Pokoj jsme ale stejně moc neměly, neboť tématem letošních chaloupek byla olympiáda. Musely jsme si vymyslet název a hymnu své nové země a nakreslit vlajku. Večer jsme slavnostně zahájily olympijské hry. Měly jsme výbornou večerku, stejně jako jídlo po celý týden.

Každý další den ráno nás vzbudil krásný, přesto nesnesitelný budíček.

Všechny jsme vylezly z fary, i když polovina ještě spala, a běžely jsme na rozcvičku. Dopoledne nás čekala etapovka, pak oběd, pak další etapovka a pak večere, slavnostní večer a postel.

Kdybch vám to všechno musela popisovat, byla bych tu asi ještě do zítřka, a tak vám povyprávím jen ty nejdůležitější momenty... Začala bych disciplínou bobové dráhy, která byla velice originálním dílem. Na nepříliš velkém kopci byly rozprostřené igelitové pytle, které se polévaly mydlinkovou vodou, a my jsme po nich tryskem svištěly dolů. Před startem jsme ještě měly zazpívat známou větu: "Někteří lidi nevěří, že jamajské bob zvítězí!" Myslím, že to bylo asi největší osvěžení chaloupky, jelikož jsme neměly možnost se nikde vykoupat. Ale za to jsme měly možnost zahrát si mnoho her na nedalekém hřišti. Nejzábavnější byl softbal. Z holek se staly velice soutěživé sportovkyně. Mety jsme měly z novin, ale vypadalo to velice profesionálně. Bohužel, než jsme si stihly pořádně zahrát, začalo pršet. Nakonec nám to ale vyšlo a softbalový turnaj jsme zahrály v pátek. Ke konci chaloupky už jsme byly všechny úplně unavené.

Poslední večer bylo ukončení olympiády a slavnostní večere: palačinky s čokoládou, na kterou jsme se hrozně těšily. Další den jsme si už ale musely sbalit saky paky a odjet. Cesta byla docela dlouhá a na nádraží už na nás čekaly naše rodiny. Jsem moc zvědavá, jaké téma bude na příští chaloupce.

Dominika Grenarová

CYKLOČUNDR 2010

Náš cykločundr začal tím, že naši milí rodiče napekli a Vitoušovi navařili. V neděli 22. 8. odpoledne jsme se sešli v celkovém počtu 20 osob (z toho 4 vedoucí) na hlavním nádraží v Kutné Hoře, kde začalo naše putování. Po cestě vlakem do Hlinska nás čekala kola a kopec do Jeníkova, kde jsme bydleli. Druhý den přijel otec Uhlíř a začal zjišťovat, co všechno zapomněl v Kutné Hoře, a před námi byl den ve stejném pořádku jako dny další. Ráno vždy jeden z nejtěžších úkolů, a to vstát a dostat se na modlitbu. Pak nás čekala jízda na nějaké zajímavé místo, kde byl oběd a později mše. Večery jsme věnovali hram, četbě krátké knížky na pokračování a adoraci při svíčkách.

Druhý den jsme dojeli na nejvyšší horu v okolí, Devět skal, a zpátky, což bylo celkem 47 km. Třetí den jsme navštívili muzeum v Ležákách a ujeli 45 km. Další den jsme dojeli do Skutče, kde jsme měli táborák a díky laskavému P. Janákovi jsme měli i nocleh na faře. Čtvrtek byl naším rekordním dnem, protože jsme ze Skutče přes Touloucovy maštale dojeli až do Jeníkova, což byla trasa o délce 60 km. Poslední den se nesl v duchu deštivé cesty autem a vlakem zpět.

Jsem rád, že jsem tam mohl být, že jsme měli tak dobré vedoucí, že laskavý pan Vitouš nám se vším pomohl a otec Uhlíř věnoval pár dní svého drahocenného času.

Jaroslav Otradovec

DNY SKUTEČNĚ SVÁTEČNÍ ...

... prožili ti, kdo se zúčastnili oslav výročí 600 let farnosti spojenými s poutí sv. Jakuba. Kutnohorští farníci ani občané si nemohou stěžovat na nedostatek různých kulturních a společenských akcí. Přesto takhle byla jiná. Proč?

Možná měli ti, kdo ji připravovali, dobrý sluch a slyšeli hlas doby. Ona totiž „doba“ je přece jenom mrška. Kdekdo se na ní odvolává, kdekdo se na ní vymlouvá a ne vždycky ví, o které době zrovna mluví. První - druhá, stará - nová, no tak která?

A na co jsme se to vlastně ptali? Čím ta sláva byla tak výjimečná.

Možná tím, že v sobě propojila prvky staré tradice s novými způsoby slavení a pozvání.

Co tedy bylo staré a tradiční? Tradiční je sám o sobě i svátek sv. Jakuba, slaví se na mnoha místech naší vlasti - v Čechách i v Evropě. Záleží na vás, kde cítíte vlast. Tradiční bylo i to, že probíhala dobrá příprava. O akci se mluvilo dlouho před jejím konáním. Mohlo tedy proběhnout přirozené těšení se, tak jako se dříve děti těšily na pouť. K přípravě patřil i úklid kostela, který byl tradiční, ale pojatý nově, s dobrou organizací, místo při něm našla mládež i zkušené kostelní gruntovnice. Uklízela se i fara - jako domov. Vždyť před poutí se vždycky gruntovalo. V domácnostech se peklo a vařilo a dávalo na společný stůl. Pozvali se hosté. A tak tomu bylo i v těchto dnech. Středem celého dění byla slavnostní mše svatá s P. Piňhou. Patří k tradici, že na pouť přichází kazatel z jiné farnosti. Zajímavý, s nímž setkání je obohacující. A to se opravdu podařilo.

Proč vlastně potřebujeme „to tradiční“? Tradice je pro nás kořínkem, který nás drží na této zemi v čase bouřlivém, v čase nepohody. Kořínkem, který se dostává k pramenům podzemní vody, když slunce příliš praží, abychom neuschli.

A co tedy bylo nového? Starobylé arciděkanství se otevřelo veřejnosti. Od sklepů po výstavu v prvním poschodí. Snad bylo dobře, že počasí tak úplně nepřálo, takže pohoštění bylo na chodbě. Z arciděkanství, které většina veřejnosti zná jenom jako majestátní, až pyšně vyhlížející budovu nad Vrchlicí, se stal zajímavý a pohostinný prostor. Byl připraven program pro pobavení i poučení. Od zvonů na jezuitské koleji, přes výstavu a přednášky jak v kostele, tak na Hrádku, přes koncert a jazzové muzicírování až po hry pro děti v kostele a představení loutkového divadla Víti Marčíka.

A k čemu je nám to nové? Každá tradice uchovávaná sama pro sebe je ohrožená tím, že zbledne, zřídne a zmizí. Koruna dobře zakořeněného stromu vypadá v čerstvém povětří přitažlivě a dobře zakořeněný strom se novým povětřím přece nevyvrátí.

Není nutné, aby výčet toho, co se dělo, byl úplný. Je jenom potřeba připomenout, jak bohaté tyto dny byly. Od všeho trochu, pro každého něco, pro mladé i staré.

Na závěr všeho svátečního dění si ta „naše doba“ poslechla věkovité nešpory okrášlené mladými mužskými hlasy.

Byly to dny ke cti a chvále Boží prožité, požehnání přinášející. A to je přece posláním svátků, nebo ne?

Marie Macková